

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea

Oradea, 27 februarie

Seria I, Anul XXI, Nr. 8 (292), 2018

ZIUA VOLUNTARULUI CARITAS A - XII - A EDIȚIE

Din sumar:

Mesajul Sfântului Părinte pentru Postul Mare - pag. 2-3;

Rolul hotărâtor al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică,
la Marea Unire - pag. 5-8;

Lourdes - 160 de ani de la prima apariție a Sfintei Fecioare - pag. 17-19.

Seară de rugăciune ecumenică în Parohia Poiana, Bihor

Duminică, 21 ianuarie a.c., Parohia Greco-Catolică Sfântul și Marele Mucenic Gheorghe, din localitatea Poiana, județul Bihor, a avut deosebita plăcere de a invita credincioșii și reprezentanții mai multor culte creștine din localitate la o seară de rugăciune ecumenică.

La acest moment de rugăciune au fost prezenți următorii slujitori: preotul reformat Szűcs Zoltán, pastorul pentecostal Duca Adelin, pastorul baptist Hiri Iosif, preot misionar, Cristian Bălănean și organizatorul acestei seri de rugăciune preot paroh Gheorghe Dat.

Binecuvântarea de început a fost rostită de părintele paroh, după care toți într-un glas am rostit rugăciunile începătoare, urmată de o cântare de laudă adusă lui Dumnezeu: La umbra Crucii Tale, punând astfel toate greutățile noastre la picioarele Sfintei Cruci.

Prima lectură biblică a fost citită din cartea profetului Isaia de către Pr. reformat Szűcs Zoltán, care, în cuvântarea sa, a vorbit despre Cuvântul Lui Dumnezeu, în persoana Fiului, care va veni la timpul hotărât de El, să judece lumea cu Dreapta Sa de Creator al Universului. Iubirea nemărginită a Lui Dumnezeu stă în inimile noastre, noi suntem acei copii ai Lui, care trebuie să ne unim forțele în fața celui rău pentru a primi binecuvântările cele Cerești.

A doua lectură a fost proclamată din cartea Psalmistului David. Fratele pastor Duca Adelin a predicat despre măreția și puterea pe care Dumnezeu nostru Cel Adevărat o revarsă peste poporul Său cel credincios.

Pastorul baptist Hiri Iosif a dat citire din cartea Apocalipsei Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan. Frații

mei, noi toți aparținem Domnului, Cel care ne-a Creat după chipul și asemănarea Sa. El, la timpul potrivit, cu Dreapta Sa ne-a eliberat pentru totdeauna și cu Brațul Său Divin ne conduce spre Ierusalimul cel Cereșc, precum a condus odinioară pe poporul Lui cel Sfânt spre țara promisă. În toate momentele din viața noastră, noi trebuie să fim recunoscători Lui, deoarece fără ajutorul Său noi nu reușim să facem nimic. El este Acela care cunoaște cel mai bine nevoile poporului Său.

Sfânta Evanghelie a fost citită de Pr. Cristian Bălănean, după Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan, cap. 14, ver. 25-27, pasaj în care ni se relatează despre Făgăduința Sfântului Spirit. Atât în Vechiul Testament cât și în Noul, Cuvântul Lui Dumnezeu, ne relatează importanța unității, o unitate pe care noi avem datoria să o refacem, pentru a putea pune în practică Învățătura Sa Dumnezeiască. Biserica în decursul ei istoric a trecut prin multe perioade critice, cum ar fi persecuțiile, dar iată că Dreapta Sa a fost mereu de partea Ei, deoarece El prin puterea Sa Divină a lăsat-o ca prezentă a Lui în mijlocul poporului Său. Să ne rugăm la Dumnezeu, ca slujitorii Lui, să devină adevărați lucrători în secerișul Său!

Înainte de încheiere, toți cei prezenți au rostit împreună rugăciunea Domnească, rugăciunea specială pentru unitatea creștinilor și Crezul Apostolic.

La încheiere, Pr. Gheorghe Dat a mulțumit tuturor celor prezenți pentru frumosul gest prin care au răspuns invitației la rugăciune, rugându-L pe Bunul Dumnezeu să ne țină cu puterea Sa. După cuvântul psalmistului, acesta a menționat: iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiești frații împreună. Dar eu cu încredința voastră vă spum: iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiești copiii lui Dumnezeu împreună; deoarece în Patria Cerească nu vom fi decât copiii Lui!

După cuvântul rostit, părintele paroh a făcut dezlegarea finală, iar mai apoi s-a cântat imnul *Frați creștini*.

După hrana spirituală cu Cuvântul lui Dumnezeu, seara s-a încheiat cu o agapă.

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Timoș Florin BOGDĂNEL

MESAJUL SFÂNTULUI PĂRINTE PENTRU POSTUL MARE

„Din cauza înmulțirii fărădelegii, dragostea multora se va răci” (Mt 24,12)

Iubiți frați și surori,

Încă o dată ne vine în întâmpinare Paștele Domnului! Pentru a ne pregăti pentru el Providența lui Dumnezeu ne oferă în fiecare an Postul Mare, „semn sacramental al convertirii noastre” [1], care anunță și realizează posibilitatea de a ne întoarce la Domnul cu toată inima și cu toată viața.

Și anul acesta, cu mesajul acesta, doresc să ajut toată Biserica să trăiască în acest timp de har cu bucurie și adevăr; și fac asta inspirându-mă dintr-o expresie a lui Isus din Evanghelia lui Matei: „Din cauza înmulțirii fărădelegii, dragostea multora se va răci” (24,12).

Această frază se află în discursul care se referă la sfârșitul timpurilor și care este situat la Ierusalim, pe Muntele Măslinilor, chiar acolo unde va începe pătimitura Domnului. Răspunzând la o întrebare a discipolilor, Isus anunță o mare suferință și descrie situația în care s-ar putea afla comunitatea credincioșilor: în fața evenimentelor dureroase, unii profeți falși îi vor înșela pe mulți, așa încât vor amenința să stingă în inimi caritatea care este centrul întregii Evanghelii.

Profeții falși

Să ascultăm acest text și să ne întrebăm: ce forme asumă profeții falși?

Ei sunt ca „vrăjitorii de șerpi”, adică profită de emoțiile umane pentru a face sclave persoanele și a le duce acolo unde vor ei. Câți fii ai lui Dumnezeu sunt amăgiți de lingșirile plăcerii de câteva clipe, care este confundată cu fericirea! Câți bărbați și femei trăiesc parcă vrăjiți de iluzia banului, care îi face în realitate sclavi ai profitului sau ai intereselor meschine! Câți trăiesc crezând că sunt suficienți lor înșiși și cad pradă singurății!

Alți profeți falși sunt acei „șarlatani” care oferă soluții simple și imediate suferințelor, remedii care se dovedesc însă complet ineficiente: câtor tineri le este oferit remediul fals al drogurilor, al relațiilor „folosește și aruncă”, al câștigurilor ușoare dar necinstite! De asemenea, câți sunt încurcați într-o viață complet virtuală, în care raporturile par mai simplu și rapide pentru a se dovedi după aceea în mod dramatic lipsite de sens! Acești escroci, care oferă lucruri fără valoare, iau în schimb ceea ce este mai prețios cum este demnitatea, libertatea și capacitatea de a iubi. Este înșelăciunea vanității, care ne determină să facem figura păunilor... pentru a cădea după aceea în ridicol; și din ridicol nu ne mai întoarcem. Nu este uimitor: din totdeauna diavolul, care este „mincinos și tată al minciunii” (In 8,44), prezintă răul ca bine și falsul ca adevărat, pentru a încurca inima omului. De aceea, fiecare dintre noi este chemat să discearnă în inima sa și să examineze dacă este ame-

nințat de minciunile acestor profeți falși. Trebuie să învățăm să nu ne oprim la nivelul imediat, superficial, ci să recunoaștem ceea ce lasă înlăuntrul nostru o amprentă bună și mai durabilă, pentru că vine de la Dumnezeu și este valabil cu adevărat pentru binele nostru.

O inimă rece

Dante Alighieri, în descrierea iadului, îl imaginează pe diavol așezat pe un tron de gheață [2]; el locuiește în gerul iubirii sufocate. Așadar să ne întrebăm: cum se răcește caritatea în noi? Care sunt semnalele care ne arată că în noi iubirea riscă să se stingă?

Ceea ce stinge caritatea este înainte de toate aviditatea de bani, „rădăcina tuturor relelor” (1Tim6,10); după ea urmează refuzarea lui Dumnezeu și prin urmare de a găsi mângâiere în el, preferând dezolarea noastră față de întărirea cuvântului său și a sacramentelor [3]. Toate acestea se transformă în violență care se îndreaptă împotriva celor care sunt considerați o amenințare pentru „certitudinile” noastre: copilul încă nenăscut, bătrânul bolnav, oaspetele în trecere, străinul, dar și aproapele care nu corespunde așteptărilor noastre.

Și creația este martor tăcut al acestei răcirii a carității: pământul este otrăvit de gunoai aruncate prin neglijență și interes; mările, și ele poluate, trebuie să acopere, din păcate, resturile atâtor naufragii ale mi-

(continuare în pag. 4)

(urmare din pag. 3)

grațiilor forțate; cerurile – care în planul lui Dumnezeu cântă gloria sa – sunt brăzdate de mașini care fac să plouă instrumente de moarte.

Iubirea se răcește și în comunitățile noastre: în exortatia apostolică Evanghelii gaudium am încercat să descriu semnele cele mai evidente ale acestei lipse de iubire. Ele sunt: indolența egoistă, pesimismul steril, tentația de a se izola și de a se angaja în războaie fratricide, mentalitatea mondenă care induce să se ocupe numai de ceea ce este aparent, reducând în acest mod ardoarea misionară [4].

Ce este de făcut?

Dacă vedem în interiorul nostru și în jurul nostru semnalele tocmai descrise, iată că Biserica, mama și învățătoarea noastră, împreună cu medicamentul, uneori amar, al adevărului, ne oferă în acest timp al Postului Mare remediul dulce al rugăciunii, al pomenii și al postului.

Dedicând mai mult timp rugăciunii, permitem inimii noastre să descopere minciunile secrete cu care ne înșelăm pe noi înșine [5], pentru a căuta în sfârșit mângâierea în Dumnezeu. El este Tatăl nostru și vrea pentru noi viața.

Exercitarea pomenii ne eliberează de aviditate și ne ajută să descoperim că celălalt este fratele meu: ceea ce am nu este niciodată numai al meu. Cât aș vrea ca pomană să se transforme pentru toți într-un adevărat stil de viață! Cât aș vrea ca, fiind creștini, să urmăm exemplul apostolilor și să vedem în posibilitatea de a împărtăși cu alții bunurile noastre o mărturie concretă a comuniunii pe care o trăim în Biserică. În această privință îmi însușesc îndemnul sfântului Paul, când îi invita pe corinteni la colecta pentru comunitatea din Ierusalim: „lucrarea aceasta vă este de folos vouă” (2Cor 8,10). Acest lucru este valabil în mod special în Postul Mare, în timpul căruia multe organisme adună colecte în favoarea Bisericilor și populațiilor aflate în dificultate. Dar cât aș vrea ca și în raporturile noastre zilnice, în fața oricărui frate care ne cere un ajutor, noi să ne gândim că acolo este un apel al Providenței divine: fiecare pomană este o ocazie pentru a lua parte la Providența lui Dumnezeu față de fiii săi; și dacă el se folosește astăzi de mine pentru a ajuta un frate, cum nu va avea grijă mâine și de necesitățile mele, el care nu se lasă învins în generozitate? [6].

În sfârșit, postul îi ia violenței noastre forța, ne dezarmează și constituie o ocazie importantă de creștere. Pe de o parte, ne permite să experimentăm ceea ce simt aceia cărora le lipsește chiar și strictul necesar și cunosc mușcăturile zilnice ale foamei; pe de altă parte, exprimă condiția spiritului nostru, înfometate de bunătațe și însetat de viața lui Dumnezeu. Postul ne trezește, ne face mai atenți față de Dumnezeu și față de aproapele, trezește voința de a asculta de Dumnezeu care, singur, satură foamea noastră.

Aș vrea ca glasul meu să ajungă dincolo de grani-

țele Bisericii catolice, pentru a ajunge la voi toți, bărbați și femei de bunăvoință, deschiși la ascultarea lui Dumnezeu. Dacă precum noi sunteți chinuți de răspândirea fărâdelegii în lume, dacă vă preocupă gerul care paralizează inimile și acțiunile, dacă vedeți că dispare simțul de umanitate comună, uniți-vă cu noi pentru a-l invoca împreună pe Dumnezeu, pentru a posti împreună și împreună cu noi pentru a dăruia ceea ce puteți ca să-i ajutați pe frați!

Focul Paștelui

Îi invit mai ales pe membrii Bisericii să întreprindă cu zel drumul Postului Mare, sprijiniți de pomană, de post și de rugăciune. Dacă uneori caritatea pare să se stingă în atâtea inimi, ea nu este stinsă în inima lui Dumnezeu! El ne dăruiește mereu noi ocazii pentru ca să putem reîncepe să iubim.

O ocazie propice va fi și în acest an inițiativa „24 de ore pentru Domnul”, care invită să celebrăm sacramentul Reconcilierii într-un context de adorație euharistică. În 2018 ea se va desfășura vineri 9 și sâmbătă 10 martie, inspirându-se din cuvintele Psalmului 130,4: „La tine este iertarea”. În fiecare dieceză, cel puțin o biserică va rămâne deschisă timp de 24 de ore consecutive, oferind posibilitatea rugăciunii de adorație și a Spovezii sacramentale.

În noaptea de Paște vom retrăi ritul sugestiv al aprinderii lumânării pascale: luată din „focul nou”, lumina încet-încet va alunga întunericul și va umple de strălucire adunarea liturgică. „Lumina lui Cristos care învie glorios să risipească întunericul inimii și al spiritului” [7], pentru ca toți să putem retrăi experiența discipolilor din Emaus: ascultând cuvântul Domnului și hrănindu-ne cu Pâinea euharistică va permite inimii noastre să ardă din nou de credință, speranță și caritate.

Vă binecuvântează din inimă și mă rog pentru voi. Nu uitați să vă rugați pentru mine.

Din Vatican, 1 noiembrie 2017
Solemnitatea Tuturor Sfinților

Franciscus

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu

Note:

[1] Liturghierul Roman, Duminica I din Postul Mare, Rugăciunea zilei; [2] „Stăpânul groazei ce-i fără de fine / ieșea până-n buric din gheața lui” (Iadul XXXIV, 28-29); [3] „Este curios, dar de atâtea ori ne este frică de mângâiere, de a fi mângâiați. Mai mult, ne simțim mai siguri în tristețe și în dezolare. Știți de ce? Pentru că în tristețe ne simțim aproape protagoniști. În schimb în mângâiere Spiritul Sfânt este protagonistul!” (Angelus, 7 decembrie 2014); [4] Nr. 76-109; [5] Cf. Benedict al XVI-lea, Scrisoarea enciclică Spe salvi, 33; [6] Cf. Pius al XII-lea, Scrisoarea enciclică Fidei donum, III; [7] Liturghierul Roman, Vigilia Pascală, Pregătirea lumânării pascale.

Otilia BĂLAȘ

Rolul hotărâtor al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, la Marea Unire

„Dacă nu era Unirea religioasă de la 1700, nu era nici Adunarea de la Blaj din 3/15 mai 1848 și fără aceasta nu era nici Unirea din 1918”. Cardinal Iuliu Hossu

Fiecare izbândă a trecutului nu e o întâmplare, ci, „secole întregi de muncă le-a pregătit”. Nicolae Iorga

În „Proclamația de Unire” citită la Alba Iulia, la 1 Decembrie 1918, de către Episcopul greco-catolic Iuliu Hossu, în fața celor peste 100.000 de mii de români veniți la Adunarea Națională, viitorul Cardinal spunea: „... Ne unim pe veci cu Țara-Mamă, România! ... Acesta-i ceasul dreptății lui Dumnezeu și al răsplătirii Lui. Acesta-i ceasul bucuriei noastre [...] mulți au dorit să vadă ce vedeți voi și să audă ce auziți voi, și n-au auzit...”.

De la „ceasul dreptății lui Dumnezeu” au trecut 100 de ani ...

Chemarea de atunci: „Veniți la Alba-Iulia! Frați români! Veniți cu toții la Marea Adunare Națională care se va ține la 1 Decembrie la orele 10 a.m. la Bălgradul lui Mihai Viteazul. Veniți cu miile, cu zecile de mii!”, publicată în „Unirea” de la Blaj, poartă peste veacuri emblema Sărbătorii, ne obligă să ne oprim pașii, pe orice drum al vieții ne-am afla, și să ne îmbrăcăm sufletul în Sărbătoare ... Ca să auzim și noi cuvintele Episcopului Martir: „Acesta-i ceasul bucuriei noastre!”.

La „Centenarul Marii Uniri” suntem chemați să răspundem la „chemarea vremii noastre”: să cunoaștem toate etapele care au dus la Marea Unire de la 1 Decembrie 1918, la acel moment din istoria noastră modernă - „ceasul împlinirii vremii” -, cum îl numea Episcopul Iuliu Hossu, în care s-a desăvârșit Statul Național Român prin Unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu Patria.

„Centenarul Marii Unirii” ne pune în mâini „istoria Marii Uniri” și ne obligă să o citim ... Și nu oricum, ci cu gândul atent la adevărul de care câteva generații au fost îndepărtate ... Să citim și cu inima, ca să nu pierdem recunoștința pe care o datorăm făuritorilor României Mari, acelor elite care au avut capacitatea de a fi înțelese, de a entuziasma și de a fi urmate ... Doar așa sufletul va fi în Sărbătoare ... Abia apoi, cu conștiința curată, vom putea spune: „La mulți ani, România!” și cu frunțile plecate, vom putea aduce omagiul datorat înaintașilor și jertfei lor ...

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

La început a fost Unirea Bisericii Românești din Ardeal cu Roma, la 1700. În „Istoria literaturii române din secolul al XVIII-lea”, Nicolae Iorga afirmă: „Întoarcerea noastră spre latinătate, spre Roma, la 1700, este de o importanță inegalabilă [...] Fără Unirea în credință cu Roma nu erau școlile mari din străinătate pentru ucenicii români, aspri în ale învățaturii, nu era acea mare școală pentru inima poporului nostru care a fost Roma însăși”.

George Călinescu menționează occidentalizarea din Ardeal, ca urmare a Unirii de la 1700, a existenței Bisericii Greco-Catolice și a contactului ei direct cu Apusul, „Blajul obținând un număr de burse pentru studii la „Colegiul Pazmany” și „Colegiul Sfânta Barbara” din Viena și la „De Propaganda Fide” din Roma” (George Călinescu, „Istoria literaturii române” – Compendiu -, 1963, p.39).

Ori de câte ori se vorbește despre Unirea cea Mare, se cuvine să se aducă un elogiu Bisericii Greco-Catolice, ai cărei oameni mari au fost „lumini în noaptea istoriei noastre, oameni cu aleasă cultură și neîncetat devotament pentru a servi pe Dumnezeu și Patria”.

Episcopul greco-catolic Inocențiu Micu-Klein (1692-1768) este cel care a întemeiat „Blajul”. În anul 1737 și-a mutat reședința de la Făgăraș la Blaj; în timp de cinci ani, Mica Romă luase ființă.

Inocențiu Micu Klein este și „întemeietorul programului luptelor politice și naționale ale românilor din Transilvania, pentru dobândirea de drepturi și libertăți. Prin memorii și suplicii înaintate atât Curții Împărătești de la Viena, cât și Dietei Transilvaniei, el cere și pretinde pentru neamul său o situație politică și juridică întru totul egală cu cea care o aveau cele trei națiuni privilegiate ale marelui Principat: ungurii, sașii și secuii”. (Ștefan Manciu, „Episcopul Ioan Inocențiu Micu Clain”, Blaj, 1997, p.7).

Episcopul Petru Pavel Aron (1709-1764) în 1754 deschide la Blaj prima școală sistematică în limba română, stabilind în „Înștiințare” condițiile primirii elevilor și menționând că „mai toți sunt însătoșați și flămânzi de hrană sufletească, pentru aceea, tuturor fiilor noștri, oricarii vor cere, trebuie, după putință, a li se frânge sfânta pâine și a-i cuprinde la învățătură”. Școala era deschisă uniților și neuniților, așa cum au fost toate școlile confesionale greco-catolice. Dezvoltându-se, Școlile Blajului au format intelectualitatea și elitele intelectuale din Ardeal.

Aceștia au creat „Școala blăjeană” sau „Școala Ardeleană”, ai cărei exponenți, preoții greco-catolici, Samuil Micu Clain (1745-1806), Gheorghe Șincai (1754-1816), Petru Maior (1760-1821) și Ioan Budai-Deleanu (1760 sau 1763-1820), cu studii teologice la Blaj și Viena, au fost personalitățile care au pus bazele culturii române moderne, a unei culturi române de esență latină, „întrudată structural și inspirată din cele-

alte culturi neolatine”, cu totul opusă celei slavo-bizantine; literele chirilice au fost înlăturate și introduse literele latine.

Acești reprezentanți de seamă ai „Școlii Ardeleane” sunt „apostolii renașterii intelectuale a românilor din Ardeal, care premerse cu o jumătate de veac renașterea din Principate. Ei au întemeiat istoriografia românească, ei au pornit studiul limbii, dând un îndreptar sigur, cum trebuie să vorbească și să scrie românii” (Op.cit. p.13).

Prin lucrările lor au afirmat documentat originea romană a poporului român, latinitatea limbii, continuitatea poporului român pe teritoriul vechii Dacii și unitatea poporului român, adevăruri susținute de români în lupta pentru recunoașterea lor ca națiune egală cu celelalte națiuni din Transilvania și în lupta pentru libertate și unitate națională.

„Supplex Libellus Valachorum Transilvaniae” din 1792, memoriul prin care românii își cereau drepturile, adresat Curții de la Viena, este înaintat de către Episcopul greco-catolic de Blaj, Ioan Bob și Episcopul ortodox Gherasim Abramovici, și semnat de corifeii Școlii Ardelene. Cu un an înainte, Episcopul Diecezei Greco-Catolice de Oradea, Ignatie Dărăbant, înaintase primul „Supplex ...” Consiliului de Stat de la Viena.

Programul politic și național, care s-a adoptat și votat la Adunarea Națională, prezidată de Episcopul greco-catolic Ioan Lemeny și Episcopul ortodox Andrei Șaguna, la Adunarea cea Mare a românilor din Transilvania la 3/15 mai 1848 pe Câmpia Libertății de la Blaj, a fost redactat de Canonicul Timotei Cipariu, în 12 puncte, înscrisa temeiul ideologic pe care se vor baza de atunci înaintea frunțașii români: „recunoașterea națiunii ca națiune română” (Op.cit., p.19).

De pe o tribună improvizată, Simion Bărnuțiu a rostit discursul prezentat cu o seară înainte în Catedrala din Blaj, îl rostea acum în fața zecilor de mii de români, printre care și moșii în frunte cu Avram Iancu. Discursul este o capodoperă de elocință, care emoționa și convingea mulțimea pentru cauza libertății românilor, discurs devenit platforma de gândire a Adunării de la Blaj: „Fără de naționalitate nu este libertate, nici lumină nicăerea, ci pretutindeni numai catene (lanțuri) întuneric și amortire ...”, răsuna peste Câmpia Libertății cuvintele lui Bărnuțiu, răsuna și imnul „Deșteaptă-te, române!”, creat tot de un greco-catolic, Andrei Mureșanu.

Greco-catolicii Ioan Rațiu și George Bariț au fost inițiatorii „Pronunțamentului” de la Blaj, declarația politică adoptată la 3/15 mai 1868, la 20 de ani de la Adunarea cea Mare din 1848, act prin care se cerea autonomia Transilvaniei și declararea limbii române ca limbă oficială în Ardeal, alături de limbile maghiară și germană. De asemenea, „Memorandumul” din 1892, înaintat Împăratului Franz Joseph, prin care erau soli-

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

citare pentru români drepturi egale cu ale maghiarilor, are ca autori cunoscutele personalități greco-catolice: Gheorghe Pop de Băsești, Părintele Vasile Lucaci, Ioan Rațiu, Iuliu Coroianu, Dimitrie Comșa, Septimiu Albini și alții.

Nicolae Iorga „a văzut, gândit și simțit Transilvania” asemenea lui Micu, Șincai și Maior, în față având latinitatea și viziunea unității neamului. S-a considerat urmaș al acestor iluminați, „preia opera lor, o continuă, o desăvârșește, și, din slovă scrisă, o dăruiește prin fulgere și sclipiri de geniu întregului său neam [...] Nicolae Iorga devine purtătorul făcliei blăjene până în cele mai umile și îndepărtate colțuri de țară” (Barbu Theodorescu, „Nicolae Iorga”, Editura Tinerețului, București, 1968, p 139).

Pentru același ideal, Nicolae Iorga lucrează și în „Liga pentru Unitatea Culturală a tuturor Românilor” (Liga Culturală), înființată în 1890 din inițiativa studenților de la Universitatea din București și a intelectualilor de seamă. Printre președinți, Asociația l-a avut pe Nicolae Iorga și pe Părintele Vasile Lucaci - din „Liga Culturală” au făcut parte și ardeleni. Scopul „Ligii” era „să întrețină vie, pe baza culturii naționale, conștiința de solidaritate în întreg neamul românesc”. Filialele erau numeroase atât în țară, cât și în străinătate.

În Transilvania, un rol deosebit de important pentru emanciparea culturală și politică a românilor ardeleni l-a avut „Asociația Transilvană pentru Literatura Română și Cultura Poporului Român (Astra) -1861-”, din care au făcut parte greco-catolici și ortodocși. Prin elitele ei intelectuale: Timotei Cipariu, George Barițiu, Ioan Micu-Moldovan, Iosif Șterca-Șuluțiu, Octavian Tăslăuanu, Alexandru Ciura și alții mulți, activitatea Bisericii Române Unite cu Roma a fost deosebit de bogată.

La 4 noiembrie 1918, la Blaj, Canonicii Alexandru Nicolescu, Vasile Suci, Vicarul General, viitori Mitropoliți, Alexandru Rusu, Episcopul Martir de mai târziu al Maramureșului, Zenovie Păclișanu, Părintele profesor Alexandru Borza, Părintele Ștefan Roșianu, Isidor Marcu, Părintele Alexandru Ciura, intelectualii, teologii, elevii, adunați în fața Catedralei, au constituit Consiliul Național Român (C.N.R.) de la Blaj, numindu-l secretar pe profesorul Alexandru Borza.

Cuvântul înflăcărat al Vicarului General, Vasile Suci, a entuziasmat mulțimea, cântecul „Deșteaptă-te, române!” răsuna peste „Mica Romă” a lui Inocențiu Micu-Klein ... Pe Catedrală și pe Liceul „Sfântul Vasile cel Mare” fluturau drapelele românești, în cele trei culori, vopsite în timpul nopții pe steagurile ungurești .

Procesele-verbale redactate de profesorul Alexandru Borza și memoriile sale sunt documente care mărturisesc deplina înțelegere a momentului istoric de C. N. R. Blaj, corectitudinea hotărârilor luate, raza de acțiune, Blajul și Văile Târnavelor, și încadrarea C. N. R. în programul Consiliului Național Român Central.

În perioada care a precedat Marea Unire, foaia bisericească a Mitropoliei din Blaj, „Unirea”, a fost preluată de C. N. R. Blaj - necesitatea unei propagande eficiente era prioritară, ziarul a servit cauza Unirii, a apărut zilnic și a fost distribuit gratuit.

Blajul a fost ales ca localitate sigură în care avionul cu documentele privind acțiunile ce aveau să pregătească Marea Adunare de la 1 Decembrie trebuiau să ajungă din Moldova în Ardeal. Avionul a aterizat pe Câmpia Libertății, cei doi piloți-militari au fost întâmpinați de Canonicele Victor Macavei și profesorul Gavril Pop și conduși la Mitropolie unde au fost găzduiți. În noaptea aceea s-a lucrat pentru definitivarea activităților ce conduceau la Adunarea cea Mare de la Alba Iulia. Întâmplarea a apărut în „Unirea”, în articolul „Prima solie” și în relatarea comandoului George Paul-Sandachi din „Zborul Marii Uniri - De la Bacău la Blaj”.

Cei doi ofițeri aduceau și vestea că Armata Română a trecut Carpații și vine „în numele Păcii și al Libertății tuturor neamurilor”.

Din toată Transilvania, din Banat, Crișana și Maramureș, românii, deplin conștienți de însemnătatea chemării, „au pornit spre vechea cetate a Albei, în mersul voinic, aievea râurilor de munte primăvara, pentru a participa la împlinirea unui mare vis, întemeiat pe vechi și adânci drepturi, pentru a întări hotărârile zilei de 1 Decembrie” (Consiliul Național Român din Blaj-noiembrie 1918-ianuarie 1919-, vol. I, Ediție îngrijită, studiu introductiv, indici și glosar de Viorica Lascu și Marcel Știrban, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1978, p.24).

Cu un „Credențional” în mână, cei 1228 de delegați ai națiunii române au intrat în Sala Unirii ... Afară, peste cei mai mult de 100.000 de români cădeau fulgi mari de zăpadă ... steagurile tricolore erau ridicate la înălțimi, cântecul „Deșteaptă-te, române!” răsuna peste tot ... „Erau cu ei și cei rămași acasă, căci, sufletește, acolo, la Alba Iulia, ne-au fost toți viii și morții slăviți. Și ei, și vrerile lor” ... (Op.cit.p.26).

Acolo, la Alba Iulia era și jertfa soldaților români de la Mărăști, Mărășești și Oituz ...

Era acolo, la Alba Iulia, Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Episcopii Demetriu Radu al Diecezei de Oradea, Valeriu Traian Frențiu al Diecezei de Lugoj, Iuliu Hossu al Diecezei de Gherla, Vicarul General al Mitropoliei, Vasile Suci, Canonicii Alexandru Nicolescu, Ioan Coltor, Ștefan Roșianu, profesor universitar Nicolae Drăgan, Iuliu Maniu, Ștefan Cicio-Pop, Alexandru Vaida-Voevod, Zenovie Păclișanu, Alexandru Lupeanu-Melin, Părintele Alexandru Ciura, C. N. R. Blaj și alții mulți, și preoți din cuprinsul Provinciei Mitropolitane.

Onoarea de a citi Actul Unirii în fața mulțimii i-a revenit Episcopului Iuliu Hossu. Peste tot cuprinsul vechii Cetăți s-a auzit atunci cuvântul: „Ceasul plinirii

(continuare în pag. 8)

Amănunte despre ultimul miracol de la Lourdes

A fost anunțată duminică, 11 februarie a.c., recunoașterea oficială al celui de-al 70-lea miracol care a avut loc la Lourdes. Este vorba despre călugărița Bernadette Moriau, care de mulți ani era afectată de o paralizie severă. Într-un interviu acordat agenției Sir, Episcopul de Tarbes-Lourdes, Mons. Nicolas Brouwet, a declarat: „Adesea boala este trăită în singurătate. Adevăratul miracol din Lourdes nu este vindecarea, ci iubirea celorlalți, prin care se îmbrățișează slăbiciunea aproapelui, care poate schimba inimile și societățile noastre”.

„Primim această veste cu bucurie. Miracolul este semnul care ne arată că Domnul este prezent în viața noastră, în Biserică, în comunitățile noastre. Acesta este doar o parte din oceanul de haruri care se produc la Lourdes. Dincolo de acest miracol, găsim lucrarea pe care o face Domnul în inimile noastre, în inimile credincioșilor”. Acestea sunt primele cuvinte prin care Episcopul de Tarbes și Lourdes comentează recunoașterea oficială a vindecării unei călugărițe.

„Nu există logică, ci o înțelepciune a Domnului”, spune Episcopul de Lourdes, răspunzând la întrebarea de ce Domnul a ales tocmai o călugăriță

pentru a face un miracol și nu pe altcineva. „El a ales persoana respectivă - explică Mons. Brouwet - pentru a da un semn Bisericii. Această călugăriță nu a cerut să fie vindecată, ci a invocat o convertire a inimii. Miracolul dăruit unora reprezintă semnul prezenței Domnului și a dorinței Sale de mântuire, nu doar pentru trup, ci pentru întreaga persoană”.

Vestea unei vindecări la Sanctuarul de la Lourdes poate suscita în mulți speranța primirii unui miracol „cu orice preț”. „Da, se poate întâmpla”, recunoaște Episcopul. „Cred însă că sunt foarte puține persoane care vin aici pentru a cere miracolul vindecării. Oamenii vin la Lourdes pentru a se ruga și pentru a fi întăriți în credința lor. În același timp, în bolnavii care ajung la Lourdes, noi vedem în primul rând bucuria de a trăi cu alții, de a fi înconjurați de sensibilitate, de ascultare, de dialog. Boala este adesea trăită în singurătate. Adevăratul miracol din Lourdes nu este vindecarea, ci iubirea celorlalți, prin care se îmbrățișează slăbiciunea aproapelui, care poate schimba inimile și societățile noastre”.

Traducere: **Liviu URSU**
www.e-communio.ro

(urmare din pag. 7)

Rolul hotărâtor...

vremii este acesta când Dumnezeu Atotputernicul rostește prin poporul său credincios dreptatea Sa însetată de veacuri. Astăzi prin hotărârea noastră se înfăptuiește România Mare, una și nedespărțită, rostind fericiți toți românii de pe aceste plaiuri: Ne unim pe veci cu Țara-Mamă, România”.

Mulțimea aclama, își descoperea capetele, flutura stindardele ... Erau lacrimi, era bucurie, era fericire

Unirea cea Mare este rezultatul firesc al unor îndelungate și neîncetate acțiuni purtate pe multiple planuri și desfășurate sub diverse forme, în care Biserica Greco-Catolică a avut rol esențial.

După Unirea de la 1 Decembrie 1918, Regatul România a devenit un stat puternic și centralizat pe model francez, cu o dezvoltare deosebită în toate domeniile. Istoria i-a schimbat cursul: al Doilea Război Mondial și tot ce a fost până în 1989.

În 1948 Biserica Greco-Catolică, tot la un 1 decembrie, a fost scoasă în afara legii, „Nemeritat, pentru că era astfel nesocotit rolul esențial pe care Biserica Română Unită cu Roma îl avusese în istoria culturii și civilizației românești” (Cristian Vasile, „Între Vatican și Kremlin - Biserica Greco-Catolică în timpul regimului comunist”, Curtea Veche, 2003, p.5).

De atunci sunt 70 de ani ... Ar trebui să se știe că ne-au murit în închisori mulți preoți și Episcopii Vasile

Aftenie, Valeriu Traian Frențiu, Alexandru Rusu, Ioan Bălan, Ioan Suci, Tit Liviu Chinezu ... Și Episcopii consacrați în clandestinitate au fost condamnați la ani de închisoare: Alexandru Todea, Ioan Ploscaru, Iuliu Hirț și Ioan Dragomir, condamnările greco-catolicilor au depășit 1000 de ani de închisoare ...

Tot în detenție s-a stins din viață Cardinalul Iuliu Hossu, Episcopul care a citit „Proclamația de Unire” la Alba Iulia și a făcut parte, împreună cu Episcopul ortodox Miron Cristea, cu Alexandru Vaida-Voevod și Vasile Goldiș, din delegația care a dus Regelui Ferdinand, Rezoluția Unirii pentru a fi ratificată.

În 1928, Episcopul Clujului, Iuliu Hossu, a rostit în Senatul României un discurs, ca răspuns la încercările de atunci de înlăturare a Bisericii Greco-Catolice. Înalțul Ierarh a afirmat imposibilitatea de a arăta că Biserica Română Unită cu Roma, în cursul existenței, „ar fi șovăit o clipă, pașii ei s-ar fi clătinat pe cărarea dreaptă și luminată, pentru împlinirea idealului național care s-a realizat ... că o singură dată nu s-ar fi identificat cu marele interes ale neamului. Aceasta, nimeni și nicicând nu o va putea dovedi” (Ștefan Manciulea, Op.cit., p.43).

Suntem în „Centenarul Marii Uniri”, timp al Bucuriei, al Dreptății, al Recunoștinței și al marilor Speranțe pentru viitor. Neștiința, plăcerea sau neplăcerea unora sau altora față de „Istoria Marii Uniri” cad în numele Adevărului, istoria nu se poate schimba: Rolul Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică în realizarea Unirii de la 1 Decembrie 1918 a fost hotărâtor.

Sfințire de noi preoți

Cu Duminica Vameșului și a Fariseului, Biserica noastră a intrat în timpul Triodului. Este semn al faptului că ne apropiem de Postul Mare, timpul sfânt al mântuirii noastre. În Catedrala din Oradea a fost prilej de sărbătoare cu hirotonirea a trei preoți. Mulțime de credincioși s-au adunat în lăcașul de cult, pentru a participa la Liturghia celebrată de Preasfinția Sa Virgil Bercea, împreună cu un numeros sobor de preoți. Plini de emoție au fost diaconii Orest Nichita, Răzvan Iacob Vasile, Matei Marius Vasile, care au fost ridicați, prin hirotonire, la treapta Preoției.

Pr. Claudiu ARDELEAN, CSE

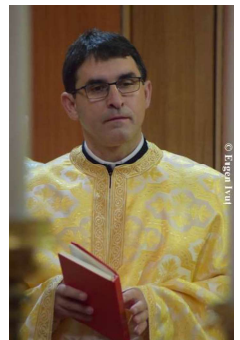
Părintele **Orest Nichita** s-a născut la data de 16.09.1964, la Vaslui. Clasele primare le face la Școala generală nr. 23 (Titu Maiorescu) din Iași între anii 1970-1974. Clasele gimnaziale și liceul le face la Liceul „Dimitrie Cantemir” Iași – promoția 1982. Urmează apoi cursurile Facultății de Mecanică - profil „Mașini termice” – absolvind în anul 1988. Între anii 2009-2013 urmează cursurile Facultății de Teologie Greco-Catolică, din cadrul Universității „Babeș-Bolyai” a Departamentului Oradea, urmate de cursurile de master în perioada 2011-2013. Părintele Orest Nichita este căsătorit.

PSS Virgil Bercea, prin Decretul Episcopal, l-a numit Administrator Parohial în Parohia Bocșa, aparținând Protopopiatului Zalău, din jud. Sălaj, pe cucernicul părinte Orest NICHITA, cu începere din data de 11 Februarie 2018.

Părintele **Matei Marius Vasile** este născut în anul 1967, este căsătorit având un copil, aparținător tot al Parohiei „Sfânta Familie” din Zalău. În perioada 1982-1986 este elev al Liceului de matematica-fizica din Zalău. În perioada 1987-1992 urmează cursurile Facultății de Științe Economice din Cluj iar mai apoi în perioada 2009-2013 cursurile Facultății de Teologie Greco-Catolică, din cadrul Universității „Babeș-Bolyai” a Departamentului Oradea, urmate de cursurile de masterat în perioada 2013-2015.

PSS Virgil Bercea, prin Decretul Episcopal, l-a numit Administrator Parohial în Parohia Hereclean și Filia Gârceiu, aparținând Protopopiatului Zalău, din jud. Sălaj, pe cucernicul părinte Marius Vasile MATEI, cu începere din data de 11 Februarie 2018.

Părintele **Răzvan Iacob Vasile** s-a născut la data de 30.01.1983, în Călinești-Oaș, județul Satu Mare. A făcut Liceul în perioada 1997-2001 la Colegiul National Ioan Slavici, cu profilul teologie-filologie, Satu Mare. Urmează cursurile Facultății de Teologie „Alexandru Rusu” în perioada 2002-2006 iar mai apoi cursurile de licență în cadrul Universității din București. Obține o licență în psihologie la Institutul de Psihologie al Universității Pontificale Gregoriana din Roma în perioada 2012-2016. Părintele este și doctor în Drept Canonic Oriental la Institutul Pontifical Oriental din Roma, la care a obținut calificativul „Summa cum laude”. Din 13. 07.2014 este căsătorit.

A trecut la Domnul, Părintele Partenie Lămurean

Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea, anunță trecerea la Domnul a Părintelui Partenie Lămurean.

Părintele Partenie Lămurean s-a născut la data de 22 august 1948, în localitatea Velișoara, județul Alba. A fost hirotonit preot la Oradea în 19 august 1990 de către Preasfințitul Părinte Vasile Hossu.

Preasfinția Sa Virgil Bercea alături de preoții, persoanele consacrate și credincioșii Eparhiei s-a rugat pentru odihna sufletului adormitului întru Domnul, ca sufletul său să se așeze cu dreptii.

Slujba înmormântării a avut loc, duminică 18 februarie 2018, ora 13.00, la Biserica Greco-Catolică din Cartierul Nufărul.

Eugen IVUȚ - Biroul de presă

Povestea continuă

Sala festivă a Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu” din Oradea a găzduit miercuri, 31 ianuarie 2018, cea de-a **XII-a ediție a Zilei Voluntarului Caritas, Povestea continuă**, în cadrul căreia au fost premiați cei mai activi voluntari ai Asociației Caritas Eparhial Oradea în anul 2017. La eveniment au participat, alături de voluntari și invitații lor, PSS Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, Florica Cherecheș, deputat, Claudia Ardelean, reprezentând Administrația Social Comunitară Oradea și Claudia Torje, președinte în Cadrul Colegiului Național al Asistenților Sociali, Sucursala Bihor.

Anul 2017 a fost un an plin de schimbări pentru departamentul de voluntariat al Asociației Caritas Eparhial Oradea. Baza de date cu voluntari a crescut și mulți elevi de liceu au participat la seminarii de promovare a voluntariatului. Dintr-o bază de date de peste **420 de persoane** cu contracte deschise, **290 de voluntari** au ales să schimbe comunitatea în care trăiesc. Acești minunați voluntari au realizat **7.744 de ore** de voluntariat în 2017. Au fost acordate 11 premii pe activități și programe, 9 premii speciale și premiul “Voluntarul anului 2017” după cum urmează:

Premiul CANTINA SOCIALĂ

Cantina socială este un serviciu social în cadrul căreia voluntarii pe lângă servirea efectivă a beneficiarilor, aceștia interacționează în mod direct cu beneficiarii. În anul 2017, 79 de voluntari au realizat 1.285 ore de voluntariat la cantina socială.

Premiul pentru pregătirea hranei, servirea hranei, spălarea veselei, curățarea sălii de mese și socializare cu beneficiarii s-a acordat voluntarului: **Norbert Orban**.

Premiul CENTRUL DE ZI

În anul 2017 la centrul de zi s-au implicat **171** de voluntari care au realizat **2.243** de ore de voluntariat. Toți voluntarii care au frecventat centrul și-au oferit disponibilitatea cu multă dragoste față de acești copii.

Premiul pentru ajutorul acordat la învățare și efectuarea temelor, pentru activitățile de socializare, de joacă, de dezvoltare personală și de petrecere a timpului liber cu copiii s-a acordat voluntarului: **Elina Zenovia Neagoe**.

Premiul DUȘURI SOCIALE

Dușurile Sociale reprezintă un serviciu unic pe plan local în cadrul căruia persoanele fără adăpost au acces la condiții decente de efectuare a igienei corporale. Prin facilitarea accesului la dușuri și prin asigurarea unei vestimentații adecvate venim în sprijinul persoanelor fără adăpost, în menținerea și asigurarea igienei corporale. Acest lucru este esențial și necesar când vorbim de reintegrarea în câmpul muncii a persoanelor fără un cămin. O activitate deosebită la care ne ajută

mereu o voluntară dedicată. În anul 2017 a realizat 66 de ore de voluntariat.

Premiul pentru primirea beneficiarilor, distribuirea materialelor de igienă, realizarea curățenie după efectuarea dușurilor și socializare cu beneficiarii s-a acordat voluntarului: **Viorica Florea**.

Premiul COLECTA DE PAȘTI

La Colecta de alimente de Paști din anul 2017 s-au implicat **125** de voluntari, care au desfășurat **623** de ore de voluntariat contribuind la strângerea de alimente în valoare de peste **8.700 de lei**.

Premiul pentru deosebita implicare în strângerea de alimente pentru familiile aflate în dificultate, s-a acordat voluntarului: **Andreea Munteanu.**

Premiul COLECTA DE CRĂCIUN

La tradiționala Colectă de alimente de Crăciun, în anul 2017 s-au implicat **41** de voluntari care au desfășurat **244** de ore de voluntariat contribuind la strângerea de alimente în valoare de peste **7.600 de lei.**

Premiul pentru deosebita implicare în strângerea de alimente pentru familiile aflate în dificultate s-a acordat voluntarului: **Cristina Sîrb.**

Premiul PRIETENI PENTRU UN ZÂMBET

Ne mândrim cu echipa prieteni pentru un zâmbet. Anul 2017 a fost productiv pentru trupă: acum numără **58** voluntari clovni-doctori activi care reușesc să îi viziteze pe copiii internați de 3 ori pe săptămână. O echipă mare și organizată, dedicată meseriei lor minunate, aceea de a le aduce zâmbete pe chipurile celor internați la Spitalul Clinic Municipal. În 2017 au realizat **2.023** de ore de voluntariat!

Premiul pentru zâmbetele aduse pe chipul copiilor și implicarea constantă în program s-a acordat voluntarului: **Mălina Arvaș-Popa.**

Premiul ADMINISTRATIV

Activitatea administrativă este foarte importantă în organizația noastră. Peste **35** de voluntari ne-au ajutat în acest an realizând peste 270 de ore de voluntariat.

Premiul pentru activități administrative în cadrul asociației s-a acordat voluntarului: **Doris Pastor.**

Premiul VOLUNTARIAR CORPORATIST

Acest nou premiu îl oferim pentru încurajarea și facilitarea angajaților de a se implica în activitatea Cantinei Sociale în anul 2017: **25** de voluntari au realizat **100** de ore de voluntariat în cadrul Cantinei Sociale în perioada octombrie-decembrie 2017 iar compania a asigurat masa pentru o zi pe săptămână, vinerea.

Premiul s-a acordat companiei: **Celestica.**

Premiul pentru DISPONIBILITATE

Disponibilitatea înseamnă a fi prezent la nevoie și când ești anunțat chiar și cu o 1 oră înainte și faci tot posibilul să fii prezent. Apoi aduci cu tine și prieteni...

Premiul pentru promptitudinea cu care răspunde solicitărilor asociației s-a acordat voluntarilor: **Andrei Horgoș și Nicolae Cozma.**

Premiul CEL MAI ACTIV VOLUNTAR

Cel mai activ voluntar este persoana care se implică în cele mai multe activități cu dorința de a schimba ceva pentru comunitatea lor

Premiul s-a acordat voluntarei: **Mihaela Roșca.**

Premiul SPECIAL gestionarea depozitului de haine și alimente. S-a acordat voluntarei **Sora Veronica.**

Premiul SPECIAL pentru promovarea voluntariatului. S-a acordat profesorilor: **Carmen Chiș, Alice Scarlat, Mihaela Costea, Florica Crețiu, Adina Cozma Cărăbaș, Dana Mihincău, Mariana Man, Antonia Monica Nica.**

Premiul VOLUNTARUL ANULUI

„Voluntarul anului” este premiul oferit pentru: implicare, disponibilitate, diversitatea activităților în care s-a implicat, numărul de ore prestate și calitatea serviciilor oferite.

Premiul Voluntarul anului 2017 s-a acordat voluntarului: Șerban Baciu.

Evenimentul a fost presărat cu momente artistice susținute de Florena Țicu Șandro, Clubul sportiv Exclusiv Dance, Bianca Diana Popa, perechile de dansatori: Miruna Adnana cu Alin Breje și Carina Jurjuc cu Tudor Jurjuc, Denis Szanto și Dacian aka Pantera Neagră, formația Melaz și Sabin Mureșan. Prezentarea evenimentului a fost asigurată de voluntarii Bianca Borghesi și Ionuț Tripon.

Felicitări tuturor voluntarilor și deosebite mulțumiri pentru tot ceea ce au făcut pentru beneficiarii Asociației Caritas Eparhial Oradea și pentru asociație în 2017.

Noapte de veghe la Beiuș

Vineri, 26 ianuarie, s-a desfășurat la Beiuș tradiționala Noapte de Veghe (cea de-a 104-a) cu binecuvântarea Preasfinției Sale, episcop Virgil Bercea.

Biserica „Sfinții Trei Ierarhi” și-a deschis larg ușile de la ora 18:00 pentru a primi în mijlocul ei credincioși veniți din parohii mai îndepărtate și apropiate: Timișoara, București, Iași, Târgu-Mureș, Reghin, Bistrița, Baia-Mare, Satu-Mare, Oradea, Ștei, Beiuș...

Programul spiritual a început cu recitarea Rozarului de către copiii de la Oratoriul „Colț de Rai”, alături de membrii Reuniunii Mariane și toți cei prezenți.

Punctele centrale ale acestei nopți spirituale de veghere au fost Sfintele Liturghii. Prima Liturghie, cea greco-catolică a fost celebrată de Vicarul general al Eparhiei de Oradea, părintele Vătămănelu Mihai, alături de preoții prezenți. Cuvântul edificator de învățătură a îndemnat la o asumare a principiilor creștine în virtutea credinței și o rodire în spiritul iubirii. Prezența părintelui Vătămănelu a constituit în fapt și prima vizită (în context pastoral liturgic) în mijlocul comunității locale, după cum a subliniat recunoscător părintele paroh Zima Zorel.

După celebrarea Binecuvântării Euharistice (părintele Licuța Narcis), a devoțiunii „Calea Crucii” (părintele Șandor Gavril) și un cuvânt catehetic și elogiator al implicării Bisericii locale în viața societății (Dără-

băneanu Ioan), părintele paroh romano-catolic, Jitaru Anton, a celebrat Sfânta Liturghie înainte de miezul nopții. Ambele celebrări liturgice au fost animate de corul parohiei greco-catolice locale, alături de cel al parohiei locale romano-catolice, ambele sub dirijarea domnului Boldiș Zoltan.

Miezul nopții a fost marcat printr-o Adorație a Sfintei Euharistii celebrată de părintele Ghiurcă Emil, la care au cântat Stein Marius alături de un grup din Zalău, moment care a încheiat prima parte a nopții de rugăciune.

După agapa oferită prin bunăvoința Reuniunii Mariane locale, programul spiritual a continuat cu celebrarea Rozarului (părintele Slobodnic Iosif), al Paraclisului (părintele Trifon Vasile) și alte devoțiuni, în timpul cărora și-au arătat disponibilitatea pentru spovezi, preoții Taichiș Marius și Mihăieș Iosif și ceilalți clerici prezenți.

Noaptea de Veghe s-a încheiat cu celebrarea Sfintei Liturghii de la ora 05:00, după care cu binecuvântarea primită, credincioșii s-au reîntors la casele lor. Întregul program a fost difuzat de către postul Radio Maria prin sânguința părintelui Nichita Orest.

Următoarea Noapte de Veghe va avea loc în data de 16 martie 2018, în parohia Șimleul-Silvaniei.

Iuliu Maniu a fost comemorat la Bădăcin

În anul centenarului Marii Uniri, duminică, 4 februarie, a.c., la Bădăcin a avut loc un eveniment de comemorare dedicat lui Iuliu Maniu, eveniment ce a marcat împlinirea celor 145 de ani de la nașterea „Sfinxului” și a celor 65 de ani de când Iuliu Maniu moare în celula 8 din Închisoarea Demnitarilor aflată în Sighet.

Evenimentul comemorativ a debutat cu celebrarea Sfintei Liturghii și ridicarea unui parastat în memoria personalităților sălăjene care au contribuit la Marea Unire din anul 1918, în prezența Episcopului Greco-Catolic de Oradea, Preasfinția Sa Virgil Bercea, alături de parohul Cristian Borz, Vicarul Foraneu al Silvaniei, pr. Gheorghe Țurcaș, protopopul Nicolae Bodea, și alți

4 preoți. Programul a continuat cu vizitarea Muzeului aflat la demisolul Bisericii Greco-Catolice din Bădăcin, a Casei Memoriale „Iuliu Maniu” unde s-au depus coroane de flori la bustul lui Iuliu Maniu, a urmat prânzul după care, la Căminul Cultural din localitate a avut loc o conferință tematică, o lansare de carte a istoricului Marin Pop, o prezentare a stadiul actual al lucrărilor la Casa Memorială „Iuliu Maniu” și s-a încheiat cu un program cultural-artistic. În cadrul acestei manifestări au fost prezente oficialități locale și județene, oameni de cultură, directori de instituții și fundații, reprezentanți ai partidelor politice, dar și numeroși oaspeți veniți din toate colțurile țării și de peste hotare.

Notăm prezența fostului secretar personal al lui Corneliu Coposu, Ion-Andrei Gherasim, și a primului donator al campanie de strângere de fonduri pentru Casa Memorială „Iuliu Maniu”, ing. Marius Andrei. Întregul eveniment a fost organizat de Parohia Greco-Catolică Bădăcin și Primăria Pericei, în colaborare cu Muzeul de Istorie și Artă Zalău, Biblioteca Județeană Sălaj, Centrul de Cultură și Artă al județului Sălaj, Direcția Județeană pentru Cultură Sălaj, Clubul Copiilor din Șimleu Silvaniei, Liceul „Iuliu Maniu” Oradea, Școala Gimnazială Nr. 1 Pericei și Radio Maria.

Întâlnirea persoanelor consacrate la Oradea

Persoanele consacrate au fost sărbătorite la Oradea la o zi după praznicul Întâmpinării Domnului. Au sosit la întâlnire călugări și călugărițe de pe întreg teritoriul Diecezei pentru evenimentul organizat anul acesta de Episcopia Romano-Catolică. În fiecare an, organizarea întâlnirii este asigurată de una din cele două Episcopii; o dată, de cea Greco-Catolică, în anul următor, de cea de rit latin. În mijlocul persoanelor consacrate s-au aflat și arhieriei celor două Episcopii.

Ziua a început cu meditația preotului Vass Csaba din Congregația Misiunii a călugărilor așa-numiți lazaristi. „Știu în cine am crezut” - acest cuvânt din Epistola lui Pavel către Timotei a fost motto-ul meditației. Au fost amintite scopurile Zilei persoanelor consacrate așa cum au fost ele formulate de Ioan Paul al II-lea atunci când a înființat această sărbătoare: mulțumire lui Dumnezeu pentru darurile vieții consacrate, promovarea vieții consacrate în rândul credincioșilor și oferirea posibilității persoanelor consacrate de a conștientiza frumusețea misiunii lor.

„Fiecare vocație se naște și se maturizează în alt mod”, a spus părintele predicator. Totul începe de la răspunsul dat lui Dumnezeu atunci când simțim că ne cheamă. Răspunsul îl formulăm în necunoscut, pentru că, în momentul chemării, „nu știam încă multe lucruri: Unde vom sluji? Cine vor fi superiorii noștri? Cine vor fi membrii comunității? Care va fi datoria noastră?” Apostolul Pavel oferă un model în acest sens. Când el îi afirmă cu convingere lui Timotei că știe, erau totuși „foarte multe lucruri pe care nici el nu le cunoștea. Știa cu siguranță un singur lucru: a pornit la drum pentru Isus Cristos, pentru el muncește și pe El îl slujește”, a

mai spus părintele lazarist. Urmează pregătirea pentru slujire și angajarea efectivă în misiunea încredințată.

S-a mai punctat că viața consacrată înseamnă a trăi pentru Dumnezeu, adică a ne „încredința viața Lui, să-i oferim spațiu, și să ne eliberăm de alte treburi dedicându-ne planurilor sale. (...) Voturile ne ajută să putem răspunde pozitiv în fiecare etapă a vieții noastre, dacă suntem chemați la noi datorii. Prin voturi

putem trăi încrederea și încredințarea totală lui Dumnezeu”, a conchis părintele Csaba.

A fost dedicat apoi și un timp discuțiilor pe grupuri. Persoanele consacrate au împărtășit despre vocația lor, despre provocările pe care le întâmpină comunitățile lor, printre cele mai subliniate fiind problemele legate de noile vocații. Acestea sunt tot mai puține, motiv pentru care - s-a spus în grupurile de discuție - e nevoie de o mărturie mai vie, de modele mai eficiente și, nu în ultimul rând, de o viață euharistică mai intensă, de a strânge tot mai mult rândurile în jurul Euharistiei, comoara vocației; în Euharistie se împlinește vocația și tot de acolo se primește harul de a o desăvârși. S-a mai subliniat importanța comunității; călugărul e o persoană retrasă din cele lumești, dar nu e singur, nici în misiunea lui, nici în frământările sale.

La miezul zilei, Liturgia a fost celebrată în Catedrala Romano-Catolică. La predică, Preasfinția Sa Böcskei László a încurajat persoanele consacrate și le-a îndemnat să nu se abată de la drumul lor, indiferent de greutate și ispite. Cu toții trecem prin abisul încercărilor și ispita renunțării, însă chemarea lui Dumnezeu este mai puternică, e o chemare vie de la izvorul Vieții. A asigurat persoanele consacrate de rugăciunile Bisericii, dar a și încredințat Biserica rugăciunii lor, cei ce sunt „armata de rugăciune a Bisericii”.

O sărbătoare frumoasă, o întâlnire de încurajare reciprocă și de împărtășire pentru care îi mulțumim lui Dumnezeu. Anul viitor, Întâlnirea persoanelor consacrate va fi organizată de Episcopia Greco-Catolică din Oradea.

Pr. Claudiu ARDELEAN, CSE

Ioan DĂRĂBĂNEANU

PASTILA CREDINȚEI (XVI)

CURRICULUM VITAE *MUNDIPASS*

Pentru a bloca prima și următoarele mirări, anunțăm, de la bun început că este vorba de biografia lui Isus Cristos, a vieții lui pământene. Renunțăm însă la clasicele modele de "biografii" și "autobiografii" pentru a ne racorda la modernismul zilelor noastre care a adoptat un model sintetic, mai responsabilizator, mai aproape de adevăr, numit Curriculum Vitae Europass. Vom opera câteva modificări și inversări de succesiuni, în acest model, deoarece le considerăm binevenite.

Prima modificare este cea din titlu, unde în loc de Europass, vom spune MundiPass, explicația fiind ușor de descifrat. Isus Cristos nu este numai al Europei. Isus este al întregii lumi.

I. INFORMAȚII PERSONALE	
NUME/ PRENUME/ TITLURI (nume ce se referă la funcții)	ISUS (mântuitor) CRISTOS – CRISTOS (uns) MESIA (uns) – Mc.12:35 și 13:21 YAHWEH (om adevărat – de condiție umană dar de origine divină) IOSUA (numele lui Isus în limba ebraică) XP (chi-rho) – monograma lui Isus Cristos sub formă de simbol creștin din perioada timpurie. Sunt primele două litere grecești de la numele lui Cristos FIUL LUI DUMNEZEU (Fapte 9:20) FIUL OMULUI (Mc. 8:29) DOMNUL (Lc. 6:46) ÎNVĂȚĂTORUL (Mc. 5:35, 14:14) RABI (Isus în sens de învățător) (Mc.9:5) PROFETUL (Mt.2:11, 46; Mc.6:15, 8:20)
ADRESA	<ul style="list-style-type: none"> * Copilăria și prima parte a vieții – Nazaret; * De la 30 la 33 de ani, fără adresă stabilă, călător prin Palestina, Fenicia, Cesarea, Muntele Hermon; * După Înviere Cristos locuiește în noi: "Eu în ei și Tu în Mine, pentru că ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu m-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine". (In.17:23); * "așa încât Cristos să locuiască în inimile voastre prin credință ... ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu" (Efes. 3:17-19); * "Iată Eu stau în ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra în el, voi cina cu el și el cu Mine" (Apoc. 3:20)
NAȚIONALITATEA	Palestinian – nazarinean (din Nazaret, oraș din Galileea)
DATA și LOCUL NAȘTERII	• Anul 41 d.H. (probabil) în timpul Cezarului Augustus și a Regelui Irod. S-a născut în Betleem-Palestina. (Lc.2,1 – 21; Mt.2, 1);
PĂRINȚII LUI ISUS:	
MAMA	<ul style="list-style-type: none"> • "O fecioară numită Maria, logodită cu un bărbat numit Iosif, din casa lui David"; • Îngerul Gabriel i-a spus Fecioarei Maria: "Nu te teme Maria, căci ai aflat har de la Dumnezeu. Iată vei zămisli și vei naște un fiu, pe care-l vei numi Isus". (Lc.1,26-38; Mt.1, 18-25).
TATĂL	• Iosif – tâmplarul (Lc.2, 41-51)
II. EDUCAȚIE ȘI FORMARE	
PERIOADA	<ul style="list-style-type: none"> • De la naștere și până la 30 de ani, când Isus a intrat în viața publică; • A fost supus lui Iosif și Maria (c.f. Lc.2, 51); • "Când a fost el de 12 ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul praznicului. În Templu Isus ședea în mijlocul învățătorilor pe care îi asculta și îi întreba" (?)
MODALITĂȚI DE ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI EDUCAȚIE	<ul style="list-style-type: none"> • Isus mergea săptămânal la sinagogă și anual la Templul din Ierusalim (c.f. Lc.2, 41, 52); • Isus a fost ascultător și supus tatălui până la moarte (c.f. Fil.2, 8); • "Iar pruncul creștea și se întărea: era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El" (Lc.2:40) .

III. APTITUDINI ȘI COMPETENȚE PERSONALE

- Metacogniția a fost una dintre aptitudinile evidente a lui Isus Cristos încă din copilărie. În Templu ”toți care îl auzeau și se mirau de priceperea și răspunsurile Lui” (Lc.41-51);
- Isus Cristos a avut aptitudini carismatice: luptător, legiuitor, vestitor, cărturar al Harului divin Cristos are putere în cer și pe pământ: ”toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Mt.28:18). El ”poruncește chiar și vânturilor și apei, și-l ascultă” (Lc.8:25). Cristos are putere să ierte păcatele (Mt.9:6), să vindece (Fapt.9:34), să învie morții (Rom.1:4), să dea viață veșnică (In.17:2);
- Isus luptător: ”El ... totdeauna se lupă pentru voi în rugăciunile sale” (Col.4, 12);
- Cristos legiuitor: respectul față de Legea lui Moise;
- Cristos cărturar al Harului divin: ”căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Cristos” (In.1:17); ”El ne dă Harul lui Dumnezeu” (Efes.4:7).

IV. DOMENIUL DE ACTIVITATE NUMELE ANGAJA- TORULUI

- **Dumnezeu – Tatăl Ceresc**
Profetul Isaia care a trăit înaintea Mântuitorului cu peste 700 de ani a profetit nașterea Lui dintr-o fecioară, prin voia Tatălui Ceresc. ”Iată fecioara va zămisli și va naște un fiu și numele lui se va chema Emanuel (Dumnezeu cu noi). Dumnezeu însuși va veni și va mântui prin Fiul Său Isus Cristos pe care L-a trimis pe pământ” (Isaia V.T.)

EXPERIENȚE, FUNCȚII, RESPONSABILITĂȚI

- Isus a propovăduit și a împlinit profețiile din cărțile sfinte (Ex. Cartea profetului Isaia) vestind săracilor Evanghelia, vindecând pe cei bolnavi și eliberând pe cei săraci;
- Isus învață, vindecă bolnavii, scoate diavolii;
- La începutul propovăduirii Sale a vorbit prin sinagogi, ca un învățător itinerant. (Mc.1.24,30; Mt.9:35; Lc.4:16-27);
- Mai târziu Isus Cristos **a predicat** în fața unor mulțimi mari:
 - Predica de munte (Mt.5-7; Lc.6, 20-49) unde a vorbit despre: 1. Cele opt Fericiri; 2. Menirea Apostolilor, 3. Adevărata dreptate; 4. Despre necurătenie și despărțiri; 5. Porunca iubirii; 6. Intenția bună; 7. Rugăciunea bună; 8. Adevăratele comori și providența divină; 9. Mila și judecata blândă; 10. Eficacitatea rugăciunii; 11. Poarta strâmtă și calea îngustă; 12. Paza de profeții falși; 13. Încheiere;
 - Predica de pe lac (Mt.13, 1-50) Isus Cristos a vorbit poporului de pe malul lacului dintr-o barcă despre: 1. Pilda samariteanului; 2. Asemănarea cu neghina din grâu; 3. Asemănarea grăuntelui de muștar și a aluatului, a comorii din orog, a mărgăritarului și a năvodului.
- **Atitudinile sociale ale lui Isus Cristos**
 - Isus Cristos a fost, de multe ori, în compania unor oameni cu reputație dubioasă (vameși și păcătoși);
 - El a stat de vorbă cu femei de o moralitate îndoielnică, izgonite și marginalizate de alții (Lc.7:36-50; Ioan 4:7);
 - a avut relații bune cu samaritenii, dușmanii evreilor (Ioan 4:39-42; Lc.17:11-19);
 - a avut câteodată contacte cu ne-evreii (Mt.8:5-13; 15:22-28);
 - Isus Cristos a avut relații sociale și cu cei săraci (majoritatea ucenicilor săi) și cu cei bogați. (Mc.1:25; Ioan 19:38-42);
 - El a condamnat indiferența și prigonirea celor nenorociți (Lc.16:19);
- **Isus învățătorul**
 - Învățăturile lui Isus nu au fost învățături tematice, ele fiind relaționate cu diverse situații și întâlniri din viața de toate zilele;
 - Isus nu ținut prelegeri academice (conferințe);
 - Discursurile mai importante le găsim în Evangheliile, în Predica de pe Munte și în cuvântările din Evanghelia după Ioan;
 - Isus s-a folosit mult de Vechiul Testament. Astfel în evangheliile sale există 40 de citate exacte, 50 de aluzii verbale referitoare la Vechiul Testament;
 - Învățăturile lui Isus erau atrăgătoare deoarece se folosea de expresii șocante, ilustrări cu pilde plastice utilizând frecvent parabolele;

Conferințele Unirii

A început la Oradea seria de Conferințe ale Unirii, organizate de către Episcopia Greco-Catolică de Oradea și Biblioteca Județeană „Gheorghe Șincai” în parteneriat cu diferite instituții ale orașului.

Prima dintre aceste conferințe a avut loc în data de 14 februarie 2018 în holul polivalent al Bibliotecii, la care a participat un numeros public, printre care s-au aflat domnul rector al Universității din Oradea, Constantin Bungău, domnul Lucian Silaghi, directorul executiv al Direcției pentru cultură Bihor, reprezentanți ai Episcopiei Ortodoxe Oradea și alți reprezentanți ai instituțiilor bihorene precum și elevii claselor a XII-a ale Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu” și „Don Orione”.

Gazda evenimentului a fost doamna Ligia Mișan, directoarea Bibliotecii Județene care în cuvântul de deschidere a spus: „am încercat să aducem în fața dumneavoastră acest moment pe care-l clamăm, al Centenarului. Conferințele Unirii este un proiect care debutează astăzi și pe care avem de gând să-l continuăm pe parcursul acestui an”.

Au fost prezentate trei conferințe despre personalitatea a două figuri marcante ale Unirii, fii ai Bisericii Greco-Catolice, este vorba despre marele om politic Iuliu Maniu și Părintele Vasile Lucaciu. Domnul profesor universitar Blaga Mihoc, a prezentat conferința

cu titlul „Memorandistul Vasile Lucaciu în conștiința poporului român”, Părintele Cristian Borz, parohul de la Bădăcin, satul natal a lui Iuliu Maniu, a prezentat conferința cu titlul „Contribuția lui Iuliu Maniu la Marea Unire” iar domnul Silviu Sana, istoric și bibliotecar al Bibliotecii Județene, conferința cu titlul „Unitatea de neam și limbă în cărțile vechi românești”.

Înregistrarea Conferințelor poate fi vizionată aici:

Prima parte: <https://www.youtube.com/watch?v=OaoDRAFFvXo&feature=youtu.be>

A doua parte: <https://www.youtube.com/watch?v=81PwccTkHgl&feature=youtu.be>

Eugen IVUȚ - Biroul de presă

(urmare din pag. 15)

- Temele principale ale învățaturii lui Isus au fost: 1. Împărăția lui Dumnezeu; 2. Vestirea împlinirii: ”S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape” (Mc.1:15); 3. Pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu este necesar să acceptăm stăpânirea lui Dumnezeu. ”Dumnezeu-Tată” este expresia foarte frecventă folosită de Isus (peste 100 de ori în Evanghelia după Ioan).

• Isus vindecătorul și făcătorul de minuni;

- Din Sfintele Liturghii și alte scrieri creștine aflăm că Isus a fost cunoscut ca și vindecător de boli și făcător de minuni;

- Majoritatea minunilor sunt vindecări miraculoase având ca motivare învingerea răului trupesc și sufletesc ori mila pentru cei loviți de soartă;

- După unele statistici, Isus Cristos a făcut 35 de vindecări. De exemplu: paralyticul (Lc.5, 17-26; Mt.9, 1-8; Mc.2,1-12), vindecarea unui lepros și a servitorului sutașului din Cafarnaum (Mt.8,1-13; Lc.5,12-16; Mc.1,40-45), vindecarea unui surso-mut (Mt.15,21-28; Mc.7,24-37), sau a unui orb din naștere (Io.9,1-14), uneori vindecările sunt însoțite de exorcism adică de scoaterea demonilor (Mc.1:32-34; Lc.13:32);

- Isus a readus la viață persoane care au murit recent. Sunt redate trei asemenea cazuri: Învierea tânărului din Naim (Lc.7,11-17), fiica lui Iair (Mt.9,18-26; Mc.5,21-43), Învierea lui Lazăr (Io.11,1-54); - Isus a făcut și minuni numite de către unii autori ”minuni asupra naturii” cum ar fi: ”hrănirea mulțimilor flămânde” (Mt.14,13-21; 15,29-38; Mc.6,34-44; Lc.9,10-17); asigurarea vinului la Nunta din Cana (In.2:1); asigurarea peștelui după o noapte de pescuit zadarnic (Lc.5,1-11); potolirea unei furtuni pe mare (Mt.8,23-27; Mc.4,35-40;Lc.8,22-25).

V. ALTE INFORMAȚII

• S-a botezat cu păcatele oamenilor (In.1,25);

• S-a schimbat la față pe muntele Tabor (Mc.9,2-9);

• A murit pe cruce pentru păcatele noastre (Mc.1,11);

• ”Urmarea lui Cristos”:Să-l urmărim fără ezitare (Mt.4:20);Să purtăm crucea până la capăt (Mt.16:24); Să fim pregătiți pentru sacrificii (Lc.18:22);Să rămânem în cuvântul lui Isus (In.8:31); Să ne iubim unii pe alții (In.13:35); Să urmărim exemplul Lui (1 Pet.2:21).

Otilia BĂLAȘ

Lourdes - 160 de ani de la prima apariție a Sfintei Fecioare

„Sfânta Fecioară stă de la început într-un fel aparte sub privirea lui Dumnezeu, cel care «s-a uitat» la ea, făcând-o pe ea să-l privească.

Mai mult, apartenența ei cu totul specială la Cristos aduce cu sine faptul că ea se află în întregime în stare de har [...] Prin aceasta este exprimat, la urma urmei, nu doar un privilegiu pentru Maria, ci și o speranță care ne privește pe toți”, afirmă Papa Benedict al XVI-lea (Joseph Cardinal Ratzinger - Papa Benedict al XVI-lea, „Dumnezeu și lumea” - A crede și a trăi în epoca noastră -, Sapientia, Iași, 2009, p.352).

Sfântul Părinte ne spune că „Maria este ușa deschisă către Dumnezeu” și că prin aparițiile și miracolele Ei „credința devine atât de vie, încât pătrunde până în cele materiale, în cotidian, făcând ca mâna plină de bunătate a lui Dumnezeu să devină reală prin puterea bunătății acestei Mame” (Op.cit., p.355).

Istoria aparițiilor Sfintei Fecioare datează din secolul al IV-lea și ele au fost consemnate. În anul 352 sau 358, în noaptea de 4 spre 5 august, în vis, Sfânta Fecioară s-a arătat simultan unui nobil roman, Patrizio Giovanni, și Papei Liberius, și le-a cerut să ridice o biserică pe locul în care va ninge în noaptea aceea. Dimineața, colina Esquiline era acoperită de zăpadă ... După planurile Papei și prin contribuția materială a nobilului, s-a ridicat prima construcție a „Bazilicii Santa Maria Maggiore” din Roma (Santa Maria della Neve - Sfânta Maria a Zăpezii).

De atunci, aparițiile Preacuratei nu au încetat, dimpotrivă, din secolul al XIX-lea sunt tot mai numeroase.

În acest an, la 11 februarie, se vor împlini 160 de ani de la prima apariție a Sfintei Fecioare la Lourdes. De la Fatima, al cărei Centenar l-am încheiat de curând, o urmăim pe Sfânta Fecioară la Lourdes ...

Lourdes-ul este cel mai mare centru de pelerinaj din Biserica Catolică, peste cinci milioane de pelerini din toate continentele și din toate religiile ajung în fiecare an în acel loc al Îndurării, unde mărturiile vorbesc despre vindecări miraculoase. Științific sunt confirmate ca inexplicabile 1200 de vindecări. Sunt foarte numeroase vindecările sufletești, sunt vindecări profunde care transformă omul, fiecare pelerin are miracolul său la Lourdes.

Rugăciunea caută vindecarea, dar în acel loc sfânt s-au vindecat copiii care nu știau să se roage, s-au vindecat necredincioși care niciodată nu s-au gândit la rugăciune ..., dar erau acolo, erau la Lourdes, și în jurul lor lumea se ruga ... S-au vindecat bolnavi aflați la distanțe mari de Lourdes, bolnavi pentru care cineva se ruga. Unii s-au vindecat cu apa miraculoasă izvorâtă din Grota aparițiilor. Într-un anumit fel, Lourdes-ul este unic.

Papa Benedict al XVI-lea susține că Lourdes este unul dintre cele mai faimoase locuri de convertire, de har și de vindecare. Desigur, oamenii au nevoie să li se amintească de faptul că Dumnezeu există și Lour-

des-ul le amintește ... Ce-l face oare pe Papa Benedict să iubească atât de mult Lourdes-ul? Există un mister al acestei legături de suflet ce trece dincolo de timp? Nu avem cum să știm. Am observat însă ceea ce în limbajul obișnuit numim „coincidență”: Bernadeta „s-a născut pentru Cer” la 16 aprilie 1879. Papa Benedict s-a născut la 16 aprilie 1927!!! Papa și vizionara de la Lourdes au în comun voința de a nu avea nimic mai înalt decât pe Cristos, umilința și simplitatea.

Rene Laurentin (1917-2017), teologul francez expert în Mariologie, consultant la Conciliul Ecumenic Vatican II, a scris șase volume despre Doamna, Fecioara de la Lourdes, punând Lourdes-ul față-n față cu lumea noastră de astăzi, grea de materialism, raționalism, relativism și consumism ...

Avem nevoie de Lourdes ca să decidem asupra vieții noastre și suntem responsabili de alegerea noastră, ne spune Părintele Laurentin, și ne mai spune că trebuie să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru harul și binecuvântările aparițiilor Sfintei Fecioare, să-i mulțumim pentru Lourdes.

Lourdes!! ... Așezarea de la poalele Munților Pirinei ale căror vârfuri, de peste 3000 de metri, se pierd în ceață și nori, locul în care Sfânta Fecioară a coborât

(continuare în pag. 18)

(urmare din pag. 17)

din Cer între noi, în urmă cu 160 de ani, și s-a arătat Bernadetei Soubirous (1844-1879), o copilă de 14 ani, săracă și nu prea umblată la școală.

În ziua aceea de februarie Bernadeta a trecut cu două prietene râul Gave, ca să culeagă vreascuri. În Grotă de pe Massabielle, masă stâncoasă de peste 27 de metri înălțime, acoperită cu tufişuri și iederă, o Doamnă îmbrăcată în alb, cu o centură azurie și cu un trandafir galben la picioare și în mâna dreaptă cu un Rozariu, îi surâdea ... Bernadeta a început să se roage Rozariul, Doamna și-l trecea și ea printre degete. Între 11 februarie și 16 iulie 1858, Doamna a apărut Bernadetei de 18 ori; la a doua apariție, Bernadeta, neîncrezătoare, a stropit-o cu apă sfințită, iar Doamna a zâmbit ...

Deși familia a încercat să o împiedece, Bernadeta cu grupul ei de fete nu va lipsi de la Grotă, dar numai Bernadeta a văzut-o pe Sfânta Fecioară și doar ei i-au fost încredințate mesajele cerești. La a treia apariție Doamna a vorbit pentru prima dată: „Nu-ți promit să te fac fericită în această lume, ci în veșnicie. Să vii aici timp de 15 zile!“. Bernadeta i-a întins o hârtie și un creion să-și scrie numele, dar Doamna i-a spus: „Nu este nevoie!“.

În următoarele zile Bernadeta a fost însoțită de grupuri tot mai numeroase, chiar de comisarul Poliției.

La una din apariții Doamna i-a descoperit un secret, la alta, i-a transmis mesaje pentru ea și pentru omenire: „Pocăință! Pocăință! Pocăință! Roagă-te pentru convertirea păcătoșilor! Sărută pământul pentru convertirea păcătoșilor!“.

La îndemnul Fecioarei, a descoperit izvorul de sub stâncă, la care Bernadeta a ajuns săpând pământul cu mâinile ei - este izvorul cu apa miraculoasă.

Fecioara i-a cerut să spună preoților să construiască în acel loc o capelă. La apariția din 25 martie, Doamna și-a descoperit numele: „Que soy era Immaculada Conception“ (Eu sunt Neprihănită Zămislire). Cu patru ani înainte Papa Pius al IX-lea, prin Enciclica „Ineffabilis Deus“, a proclamat ca dogmă de credință privilegiul divin acordat aceleia care urma să fie Mama Răscumpărătorului omenirii - Maria din clipa concepției a fost lipsită de păcatul strămoșesc.

A optprezecea apariție, dar și ultima, a fost la 16 iulie, la Sărbătoarea Fecioarei Carmelului. De atunci Sfânta Fecioară nu i-a mai apărut Bernadetei, dar i-a fost stăpână pe întreaga ei viață și a maturizat-o lăuntric. Va intra în Congregația Surorilor de Caritate din Nevers, va studia, va îndeplini în cea mai mare umilință toate obligațiile, deși era foarte fragilă. Era bolnavă de astm, tot mai bolnavă, intensitatea suferințelor creștea de la o zi la alta, avea și tuberculoză osoasă ... dar și-a acceptat durerile, unindu-le cu ale lui Isus Răstignit. S-a stins din viață la 16 aprilie 1879, însă trupul nu i-a fost atins de descompunere, este așezat într-un sicriu de cristal în capela Mănăstirii Surorilor din Nevers.

Bernadeta a fost canonizată de Papa Pius al XI-

lea în anul 1933.

Dumnezeu a împlinit planul său de iubire: Lourdes-ul, acest centru de rugăciune și credință unește de atunci popoarele, religiile și limbile din întreaga lume.

Să intrăm cu gândul și inima în spațiul tainic al Lourdes-ului privind spre culmile lui spirituale ...

Desigur, în primul rând este „Grotă aparițiilor“. Masa stâncoasă are în partea dreaptă, sus, o nișă ovală unde, la 4 martie 1864, a fost așezată o statuie de marmoră de Carrara, opera sculptorului Joseph-Hugues Fabisch (1812-1886), sculptor și profesor la „Ecol des Beaux-Arts“ din Lyon, sculptorul oficial al Diecezei de Lyon. La bază statuii sunt gravate cuvintele: „Que soi era Immaculada Conception“. Pentru realizarea operei, Fabrisch a vizitat-o pe Bernadeta, care i-a descris cu exactitate aparițiile. Copiile statuii se găsesc în întreaga lume. Tot acest sculptor a lucrat și statuia „Madona cu Copilul“, aflată în Criptă.

Jos, este izvorul, altarul pentru celebrarea Sfintei Liturghii și un mare candelabru în care ard neîntrerupt lumânări. Pereții stâncii au devenit netezi și lucii de atingerea fețelor și a mâinilor, am putea spune, a credinței pelerinilor ...

Calea regală care conduce la Sanctuare este Esplanada. Aici, seara, are loc Procesiunea cu Torțe, în rugăciunea „Sfântului Rozariu“, rostit în mai multe limbi, și a „Imnului Fecioarei de la Lourdes“. Tot aici are loc și Procesiunea Euharistică sub privirea protectoare a „Preacuratei Incoronate“. Esplanada poate primi mai mult de 40.000 de mii de pelerini. Poarta Sfântului Mihai și Poarta Sfântului Iosif, construcții monumentale, asigură intrarea în Sanctuare.

(continuare în pag. 19)

(urmare din pag. 18)

„Bazilica Sfintei Fecioare a Rozariului” este unul din sanctuare. A fost construită între anii 1883 – 1889 și sfințită în anul 1901. Într-un grandios mozaic sunt immortalizate Misterele Rozariului.

Cripta este săpată în stâncă. Este primul Sanctuar, inaugurat în 1866. Statuile Sfântului Petru și a Sfântului Părinte Pius al X-lea amintesc că Biserica a fost întemeiată pe cuvintele și acțiunile lui Isus Cristos, prin Moartea Sa răscumpărătoare și prin Învierea Sa, amintesc continuitatea Bisericii și pe succesorul Sfântului Petru, Papa, Episcopul Romei.

„Bazilica Imaculatei Conceperii” este deasupra Grotei. A fost construită între 1866-1872. Vitraliile reproduc istoria vieții Fecioarei Maria.

„Bazilica Sfântul Pius X”, subterană, a fost consacrată la 25 martie 1958, la Centenarul Aparițiilor, de către viitorul Papă Ioan al XXIII-lea. Vitraliile reprezintă cele 18 apariții ale Preacuratei.

Biserica Sfintei Bernadeta a fost sfințită în 1988, la 130 de ani de la Aparițiile Preacuratei.

Dar Lourdes-ul are și alte multe biserici și locuri importante: Biserica Sfintei Inimi, Capela Reconcilierii, Capela Adorației, Casa natală a Bernadetei, Calea Crucii, pe o distanță de 1500 m, în pădure, cu stațiuni în care personajele sunt de mărime ce depășește cea naturală.

Ceea ce impresionează mai mult la Lourdes sunt bolnavii, prezența lor la Sanctuare. Ce ar fi Lourdes-ul fără ei? Ei sunt peste tot și în primul rând. Lourdes-ul pare un mare spital sub cerul deschis. Mulți pelerini vin la Lourdes aducând cu ei bolnavi și infirmi din parohiile lor și cu ei în față sunt la Sfintele Liturghii și la procesiuni.

Lourdes-ul este o cetate a miracolelor, este un pământ al Evangheliei, un loc unde se regăsesc resursele credinței, ale speranței și iubirea lui Dumnezeu. Primele vindecări miraculoase au avut loc în martie 1858; a fost vindecat un bărbat nevăzător, Louis Bouriette, și o femeie paralizată, Chaterine Latopie.

La 13 mai 1992, Papa Ioan Paul al II-lea a instituit „Ziua Mondială a Bolnavului” pentru 11 februarie, și prima celebrare solemnă a avut loc în anul următor la Lourdes, acolo unde „Bernadeta este mereu printre bolnavi, prin mesajul transmis al suferinței acceptate cu bucurie și speranță”, și tot mereu este acolo Sfânta Fecioară care vindecă ...

Când oboseala se lasă peste pelerini, îi așteaptă „La Cite Saint Pierre”, o realizare la dorința Bernadetei. Este un loc de primire pe o suprafață de 60 de hectare. Este destinat persoanelor cu resurse materiale modeste. Acolo se regăsește pacea interioară și puterea de a continua când totul părea pierdut în viață. Întâlnirea pelerinilor cu Maria este salvatoare.

Lourdes-ul „manifestă, în felul său, o Prezență, o Îndurare, o Atotputernicie, care, departe de a-și limita acțiunea la domeniul bolii, ne invită să ne reînnoim, să ne eliberăm de rău, să ne îndeplinim datoriile de creș-

tini”. Harurile coboară din mâinile Preacuratei în viața fiecărui pelerin ...

Am intrat cu gândul și cu inima în spațiul tainic al Lourdes-ului ... Orice despărțire de Lourdes, chiar și pe calea scrisului, este un regret. La o plecare din Lourdes, Papa Ioan Paul al II-lea spunea: „Nu plec fără regret și fără nostalgie când trebuie să părăsesc acest loc plin de har”.

Nu putem vorbi de o părăsire, Lourdes-ul este întotdeauna în inima noastră. Biserica ni l-a adus și ni l-a dăruit ... Înainte de 1948 statuia Imaculatei de la Lourdes era în toate bisericile, afară, în curtea multora din biserici era „Grotă de la Lourdes”. Și era mereu rugăciunea la Fecioara Sfântă de la Lourdes ... Nu pot să spun de câte ori l-am văzut pe Înalt Preasfinția Sa Valeriu Traian Frențiu îngenunchat, în rugăciune, la „Grotă de la Lourdes” din grădina „Internatului Pavilian” din Beiuș.

Să-i preluăm iubirea pentru Lourdes, și rugăciunea ...

De la Fatima la Lourdes este drumul Reuniunii Mariane în acest an ... „Lourdes-ul în viața mariană” poate fi cadrul tematic al acțiunilor tuturor Reuniunilor Mariane din Eparhia noastră. Pentru că Lourdes-ul este al nostru cu toată bogăția lui spirituală, cu Bernadeta de la care învățăm o nouă privire asupra celor de lângă noi sau de departe, asupra celor loviți și răniți de viață. Și tot de la ea învățăm să vedem în lucrurile considerate mici și neînsemnate în lumea de astăzi și de oricând, cele mai înalte valori: frumusețea simplității și a smereniei. Pentru acestea Sfânta Fecioară a ales-o pe Bernadeta să-i fie mesageră, pe aceste temelii s-a ridicat Lourdes-ul ...

Cu spiritualitatea Lourdes-ului în suflet, se va putea răspunde chemării Mesajului Papei Francisc pentru Ziua Mondială a Bolnavului 2018, „Mater Ecclesiae: «Iată fiul tău ... Iat-o pe Mama ta!»”. Vocația maternă a Mariei față de umanitate o regăsim în Biserică, în atenția dată bolnavilor și personalului medical, dar realizarea este în mâinile noastre, ale credincioșilor ...

Cu spiritualitatea Lourdes-ului, viața noastră creștină va avea curajul să privească înălțimile ...

Nu ne este în intenție să aflăm numărul aparițiilor Sfintei Fecioare, de la prima menționată până astăzi, printre multele apariții sunt și cele de la Lourdes. La fiecare apariție, oriunde pe pământ, Sfânta Fecioară este între noi cu mesaje de credință, de iubire și de iertare.

Acolo unde coboară, se schimbă viața, o seninătate sufletească, o pace lăuntrică dă fețelor un alt chip, le luminează, la Lourdes oamenii își zâmbesc ca să le zâmbesci și tu ... Și prezența Sfintei Fecioare o amintește cântecul neîncetat al clopotelor: „Ave, Ave, Ave Maria!”

„Sfântă Fecioară de la Lourdes, în sufletul nostru se naște speranța că tu ne vei ajuta. Așteptăm deci harul. Suntem fiii tăi și te vom iubi întotdeauna” (Papa Leon XIII).

Săptămâna de rugăciune pentru Unitatea Creștinilor 18-25 ianuarie 2018 - în imagini

Prima zi - Bazilica Romano-Catolică

A doua zi - Biserica Reformată Rit

A treia zi - Biserica Unitariană

A patra zi - Biserica Evanghelică-Lutherană

A cincea zi - Biserica Penticostală

A șasea zi - Sinagoga Evreilor Mesianici

A șaptea zi - Catedrala Ortodoxă

A opta zi Catedrala Greco-Catolică